

TEKSTEN

MENTRE IO VO' PER QUESTI BOSCHI

Mentre io vo' per questi boschi
Sospirando il mio bel sole,
E di duri amari toshi
Formo crude aspre parole
Spesso dir la lingua sòle:
Tu che segui el mio camino,
Uccellin, uccellin bell'uccellino,
Come sa' tu ben cantar!
Falalilo, falilola
Falilolale
Falilola, lilale

Lieti fai gli arbori e fronde
Con li toi soavi canti;
E tua amica a te risponde,
Onde in zìò par che ti vanti;
Faccio sol amari pianti,
Né alcun m'ode! o fier destino!
Uccellin, uccellin bell'uccellino...

Empi l'aer d'ogni intorno
Col tuo dolce canto tale
Onde par che notte e giorno
Si ralegri ogn'animale;
A me il dol sol cresc' e il male
Da l'un l'altro matutino.
Uccellin, uccellin bell'uccellino...

Ben a te, ben si convene,
Ucelin, il dolce canto,
Et a me ch'io son in pene
L'angoscioso e amaro pianto;
Onde io son condotto a tanto
Che chi mor mi par divino.
Uccellin, uccellin bell'uccellino...

Terwijl ik door deze bossen zwerf,
smachtend naar mijn mooie zon,
met scherpe woorden op mijn lippen
vol van sterk en bitter gif,
ben ik steeds gewoon te zeggen:
Jij, die mijn schreden volgt,
vogeltje, mooi vogeltje,
wat kan je toch mooi zingen!
Falalilo, falilola
falilolale
falilola, lilale.

Met jouw zoete liedjes
verblijd je bomen en bladeren,
en wanneer je vriendinnetje antwoordt,
lijk je te glimmen van trots.
Ik laat slechts bittere klachten horen,
en niemand hoort me! Wat een wreed lot!
Vogeltje, mooi vogeltje...

De hele hemel rondom
vul je met je lied, zo zoet
dat het wel lijkt alsof al wat leeft
zich dag en nacht verheugt.
Maar mijn pijn en verdriet groeit
van de ene op de andere dag:
Vogeltje, mooi vogeltje...

Vogeltje, het past je goed,
om zo zoet te zingen.
Mij past, in mijn ellende,
dit bittere, smartelijke klagen.
Het heeft me hiertoe gebracht,
dat hij die sterft mij een god lijkt.
Vogeltje, mooi vogeltje...

COM'HAVRÒ DONQU'EL FRUTTO*Tekst: Pietro Barignano (fl. 1507-ca 1550)*

Com'havrò donqu'el frutto
 Del seme sparso, Amor, se gelosia
 Disperde el fior de la speranza mia?
 Deh vi fusse sì nota la mia fede,
 Madonna, com'a me vostra bellezza,
 E pietà fuss'in voi quanta in me doglia
 Ch'io giurarei d'haver quella mercede
 Che la vostra durezza
 Et non mia colpa vol che me si togli.
 Così se cangi in voi quella rea voglia
 com'io sol porto in core
 Foco del vostro amore.

Hoe kan ik, Amor, de vruchten plukken
 van wat ik heb gezaaid, als jaloezie
 de bloem van mijn hoop doet verwaaien?
 Ach, mijn vrouwe, als jij mijn trouw
 even goed kende als ik jouw schoonheid,
 en als jij medelijden voelde zoals ik verdriet,
 dan zweer ik, mij zou de genade vergund zijn,
 dat jouw hardheid moet wijken,
 en niet mijn schuld.
 Laat die kwade wil in jou toch varen,
 want ik draag slechts
 liefdesvuur in mijn hart.

AMOR, DA CHE CONVIEN*Tekst: Dante Alighieri (1265-1321)*

Amor, da che convien pur ch'io mi doglia
 Perché la gente m'oda
 E mostri me d'ogni vertute spento,
 Dammi sapere a piangere come voglia,
 Sì che 'l duol che si snoda
 Portin le mie parole com'io 'l sento.

Tu vo' ch'io muoia, e io ne son contento:
 Ma chi mi scuserà, s'io non so dire
 Ciò che mi fai sentire?
 Chi crederà ch'io sia omai sì colto?

E se mi dai parlar quanto tormento,
 Fa, signor mio, che innanzi al mio morire
 Questa rea per me nol possa udire;
 Ché, se intendesse ciò che dentro ascolto,
 Pietà faria men bello il suo bel volto.

Liefde, daar ik mij wel moet beklagen,
 zodat iedereen mij hoort en zal begrijpen
 dat iedere kracht in mij is gedoofd,
 verleen mij de wil en de kunst van het huilen,
 zodat het verdriet dat zich in mij ontketent
 zó verwoord is, als ik het voel.

Je wil dat ik sterf, en daarin berust ik.
 Maar wie zal het mij vergeven, als ik niet
 kan zeggen wat je mij laat voelen?
 Wie zal geloven dat ik zo ben bevangen?

En als je mij laat spreken zoveel als ik lijd,
 zorg dan, mijn meester, dat die wrede vrouw
 niets daarvan hoort voordat ik ben gestorven.
 Want, als zij verneemt wat in mij klinkt,
 dan zou medelijden haar mooie gelaat
 ontsieren.

LASSO AIMÈ

Lasso aimè che corro a morte
 S'io non veggio quel bel volto
 Che m'ha el cor dal petto tolto:
 Forse per miglior mia sorte
Lasso aimè che corro a morte
S'io non veggio quel bel volto...

Lasso aimè ch'io son lontano
 Da la dolce mia signora
 Quanto el me sia grav'e strano
 Sciallo il cor che dentro plora
 Converrà tosto ch'io mora,
 Forsi è per miglior mia sorte
Lasso aimè che corro a morte
S'io non veggio quel bel volto...

Lasso aimè di lei son privo
 Non è più al mio dol conforto
 Tra sospiri e pianto i vivo
 Et divengo hognior più smorto
 Fia il mio viver tristo e corto
 forsi è per miglior mia sorte.
Lasso aimè che corro a morte
S'io non veggio quel bel volto...

Ongelukkige, ik haast mij te sterven,
 als ik 't mooie gezicht niet zie
 dat mij mijn hart heeft ontstolen:
 en misschien is dat een beter lot.
Ongelukkige, ik haast mij te sterven,
als ik dat mooie gezicht niet zie...

Ongelukkige, ik ben ver weg
 van mijn zoete meesteres,
 en mijn hart dat huilt in mijn borst
 weet hoezeer mij dat bedrukt.
 Spoedig zal ik moeten sterven,
 en misschien is dat een beter lot.
Ongelukkige, ik haast mij te sterven,
als ik dat mooie gezicht niet zie...

Ongelukkige, ik moet haar missen,
 geen troost rest er nog voor mijn verdriet:
 ik leef tussen tranen en zuchten,
 en met de dag kwijn ik verder weg...
 Laat mijn leven triest zijn en kort,
 want misschien is dat een beter lot.
Ongelukkige, ik haast mij te sterven,
als ik dat mooie gezicht niet zie...

È MORTA LA SPERANZA

È morta la speranza
 E viv'el bel desio
 Ond'io vostro divenni essendo mio.
 Donna m'ardesti 'l core
 Co' il son dele dolcissime parole.
 Da bei vostri ochi amore
 Promet'il ben che più cerchar si sole,
 Ma chi trovar lo vole
 Vi conosse poi tale
 Ce null' el pregar vale.
 Però morta è speranza
 E vivo il bel desio
 Ond'io vostro divenni essendo mio.

Mijn hoop is dood,
 maar het verlangen leeft
 dat mij, eens de mijne, tot de jouwe
 maakte. Vrouwe, de klank van je zoete
 woorden deed mijn hart ontvlammen;
 In jouw mooie ogen glanst de belofte
 van 't geluk waarnaar men 't meeste zoekt.
 Maar als je het wil vinden
 ontdek je al snel
 dat smeken niets helpt.
 Daarom is mijn hoop dood,
 maar leeft het verlangen
 dat mij, eens de mijne, tot de jouwe
 maakte.

CARO SEPULCHRO MIO

Caro sepulchro mio che ascondi e chiudi
 Innanci el tempo per mia acerba pena
 Le vaghe membra de li spirit'ignudi,
 Che sono giunte a vita più serena,
 Poi che mei giorni son sì amari e crudi,
 E per morte troncata è la cathena,
 Hor che mia vita a poco a poco manca,
 Raccogli anchora in te mia carne stanca.

Dierbaar graf, dat de mooie lichamen verbergt
 – voor hun tijd, tot mijn bittere verdriet! –
 van de zielen die, van hun aardse kleed ontdaan
 zijn toegetreden tot een gelukkiger leven:
 daar mijn dagen vol zijn van schurend leed,
 en mijn ketens door de dood worden verbroken
 nu het leven beetje bij beetje uit mij wegvloeit...
 Ach, neem toch ook mijn vermoeide leden op!

COSÌ EXTREMA È LA DOGLIA

Tekst: Veronica Gamba (1485-1550)

Così extrema è la doglia
 Ch'a così extremo mal mal non ariva,
 E a questo modo me ne resto viva.
 Sarei ben morta, ormai,
 Ma 'l dolor ch'ho nel cor,
 Sì grav'e forte,
 Non da loco a la morte,
 Né cresser pò né sminuir mei guai.
 Ahi, dispietata offesa!
 Come farò difesa
 Se così ho pien d'angossia l'alma e 'l petto
 Che for non pò spirar l'anim'acesa
 E vivo al mio dispetto?
 Ma fra tutt' i martir quest'èl maggiore:
 Non potermi doler del mio dolore.

Zo hevig is mijn verdriet,
 dat geen pijn die pijn kan evenaren,
 en zo blijf ik in leven.
 Ik zou al lang gestorven zijn,
 maar de smart in mijn hart,
 zo diep en zo sterk,
 laat voor de dood geen ruimte,
 laat mijn ellende niet krimpen of zwellen.
 Ach, genadeloze kwelling!
 Hoe moet ik mijzelf beschermen?
 Zó vol van beklemmende angst is mijn hart,
 dat mijn ziel brandt, maar niet ontsnappen kan,
 en tegen mijn wil blijf ik leven.
 Maar bij al die kwelling is dit het ergste:
 ik kan mijn treurnis niet betreuren.

DE PROFUNDIS

Tekst: Psalm 130

De profundis clamavi ad te, Domine,
 exaudi vocem meam.
 Fiant aures tuae intendentes
 in orationem servi tui.

Uit de diepte roep ik tot u, Heer,
 hoor toch mijn stem.
 Laat uw oren aandachtig luisteren
 naar het gebed van uw dienaar.

TU ES PETRUS*Tekst: Evangelie van Mattheus, 16.13-17*

Tu es Petrus,
 Et super hanc petram aedificabo
 ecclesiam meam
 Et portae inferi non praevallebunt
 adversus eam.
 Et tibi dabo claves regni caelorum.

Et quodcumque ligaveris super terram,
 erit ligatum et in caelis,
 Et quodcumque solveris super terram,
 erit solutum et in caelis.

Jij bent Petrus,
 en op die rots zal ik
 mijn kerk bouwen;
 de poorten van het dodenrijk zullen haar
 niet overweldigen.
 Ik zal je de sleutels van het koninkrijk
 der Hemelen geven;
 alles wat je op aarde bindend verklaart,
 zal ook in de hemel bindend zijn,
 en alles wat je op aarde ontbindt zal ook in
 de hemel ontbonden zijn.

ZEPHIRO SPIRA*Tekst: naar het sonnet Zefiro torna van
Francesco Petrarca (1304-1374)*

Zefiro spira e 'l bel tempo rimena
 Amor promette gaudio agli animali
 L'ampia campagna di bei fiori è piena
 Ogni cor si prepara a' dolci strali
 Progne scordata de l'antica pena
 Verso 'l nostro orizzonte spiega l'ali
 Ognun vive contento, io me lamento
 Ch'amor m'ha fatto albergo de tormento.

Zefiro spira ed ogni placida ombra
 Invita al dolce sonno de' animanti
 Alcun felice amante il petto ingombra
 D'ameni versi e dei sonori canti
 Del passato periglio il cor si sgombra
 Nel mar tranquillo marinari erranti
 Ognun si muta, amor m'ha sempre in una
 Per far di me un contrario alla fortuna.

Zefiro spira e gli albori di fronde
 Adornano i soi densi e sparsi rami
 A satiri tra boschi Ecco risponde
 S'avvien ch'alcun la ama ninfa chiami
 Scorreno fiumi rei con veloce onde
 Tanto che satia le sue antique brame
 Altrui possiede il ciel, ed io l'inferno
 Ch'Amor crudel fatto ha 'l mio mal eterno.

Zefir waait, en brengt het mooie weer terug,
 Amor belooft vreugde voor al wat leeft.
 Het weidse land staat vol mooie bloemen,
 ieder hart wacht op zoete liefdespijlen.
 Procne is haar oud verdriet vergeten,
 en spreidt haar vleugels naar onze streken.
 Iedereen is gelukkig, maar ik beklaag mij:
 de liefde maakte mij tot herberg van ellende.

Zefir waait, en iedere vredige schaduw
 nodigt de mensen uit tot zoet gesluimer.
 Een gelukkige minnaar laat zijn borst zwellen
 door zoete verzen en klinkende zangen,
 zwervende zeelieden laten op kalme golven
 geleden gevaar uit hun hart verdwijnen.
 Iedereen verandert, maar ik blij dezelfde:
 zo houdt Amor mij ver van alle fortuin.

Zefir waait, en de bomen versieren
 hun kale takken met nieuwe bladeren,
 in de bossen klinkt de stem van Echo,
 wanneer saters roepen om hun geliefde nimf.
 Zó snel stroomt het water in de rivier
 dat al zijn oude verlangens worden gestild.
 Anderen bezitten de hemel, en ik de hel,
 want wrede Amor laat mijn pijn eeuwig duren.

Zephro spira e in ciel splende ogni stella
 Di freschi humor bagnando i vaghi fiori
 Con Marte sta congiunta Vener bella
 Celando al suo Vulcan i dolci errori
 Ogn'animo gentil d'amor favella
 Che lieto possa all'ombra de gli arbori
 De tormentarmi amor non carco piglia
 Per farmi esempio d'ogni meraviglia.

Zephro spira ed ogni augel rinova
 In spoglia al bel volar prendendo forza
 Or incomincia amor a far gran prova
 E con il suo valor ogni huomo forza
 Surge 'l serpente e il sibilare ritrova
 Lasciando in terra homai la vecchia scorza
 Amor l'antique doglie in me mantene
 Per aguagliar l'inferno alle mie pene

Zefiro spira e l'ape al dolce spasso
 Comincia a dar principio alla bell'opra
 Chi in piè pel vento porta un picciol sasso
 Chi di rosada per tutta si copra
 Chi scarca la compagna sopra il passo
 Chi in casa il dolce mel ripone in opra
 Io sol in amar pianto opro l'ingegno
 Ch'amor, fortuna, il ciel mi prese a sdegno.

Zefir waait, en in de hemel stralen alle sterren,
 ze drenken sierlijke bloemen in verse dauw,
 de schone Venus is met Mars verbonden,
 en verbergt voor Vulcanus haar zoete zonde.
 Iedere zachtmoedige ziel spreekt van liefde,
 blijmoedig rustend in de schaduw van een
 boom. Amor grijpt iedere kans om mij te
 kwellen, om mij zo voor iedereen te kijk te
 zetten.

Zefir waait, en alle vogels sterken zich
 met nieuwe veren voor hun mooie vlucht.
 Amor maakt zich op voor grootse daden,
 houdt iedereen in zijn greep met zijn kracht.
 De slang wordt wakker, begint weer te slissen,
 en laat zijn oude vel achter in de aarde;
 maar in mij laat Amor 't oud verdriet duren,
 zodat mijn lijden uitgroeit tot ware hel.

Zefir waait, en tijdens hun zoete zwerven
 beginnen de bijen aan hun mooie werk:
 de één draagt een steentje door de wind,
 de ander drenkt zich helemaal in dauw,
 weer één bevrijdt zijn vriendin van haar last,
 een ander bergt die zoete honing in de raat.
 Ik span mij enkel in tot bitter klagen,
 want Amor, Fortuin, de hemel minachten mij.

AMANDO E DESIANDO

Amando e desiando io vivo e sento
 La doglia che si sente nel morire
 Amor viver mi fa sempre in tormento
 Ne mi vol vivo, ne mi vol finire
 Quando piu piango, tanto piu contento
 Di lachryme mi pasco e di martire.
 Godi, crudel, ch'i' mi lamento e ploro
 l' moro ahime ch'io moro.

Ik heb lief en verlang, en zo leef ik en voel
 de pijn die men voelt bij het sterven.
 Amor maakt mijn bestaan tot kwellen:
 hij laat me niet leven, en gunt me geen einde.
 Hoe meer ik huil, hoe gelukkiger ik
 leef op een maal van ellende en tranen.
 Verheug je, wrede vrouw, want ik klaag en ik
 huil... en ik sterf, ach! ik sterf...

QUELLA FIAMMA OSTINATA

Quella fiamma ostinata ch'al mio partir
 Mi fu crudel compagna
 Hor fiera più che mai
 Me ricompagna.
 Madonna, se tal fiamma un di sol
 M'accendesse el fier desire
 Sperarei fra l'eterno mio martire
 Quietar almen un di l'ardente brama.
 O caro lutto
 Se fosse seme di sì dolce frutto
 E v'accendesse Amor le gelid'ossa,
 E come in me mostrasse in voi sua possa,
 Ma non voglia già amor, o car ben mio,
 Voi morireste ed io moro.

Die hardnekkige vlam, die mij toen ik
 wegging steeds tot metgezel was,
 heeft zich weer bij mij gevoegd,
 genadelozer dan ooit.
 Vrouwe, als zo'n vlam slechts één enkele dag
 in jou 't verlangen zou doen ontbranden,
 dan kon ik hopen, in mijn eeuwig lijden,
 tenminste even mijn begeerte te stillen.
 O als aan mijn dierbare ellende
 zo'n zoete vrucht ontsproot, als Amor jouw
 kille botten zou verwarmen, en in jou zijn
 macht deed gelden zoals in mij...
 Mijn liefste, moge Amor dat niet willen:
 want jij zou sterven, zoals ik sterf.

DOLCI IRE, DOLCI SDEGNI

Tekst: Francesco Petrarca

Dolci ire, dolci sdegni et dolci paci,
 Dolce mal, dolce affanno et dolce peso,
 Dolce parlare, et dolcemente inteso,
 Or di dolce òra, or pien di dolci faci:

Zoete woede, zoete smaad, zoete vrede,
 zoete pijn, zoete kwelling – o zoete last!
 Zoete woorden, die zoet worden begrepen,
 soms als een zoete bries, soms als een zoet
 vuur.

Alma, non ti lagnar, ma soffra et taci,
 Et temprà il dolce amaro, che n'à offeso,
 Col dolce honor che d'amar quella ài preso
 A cui io dissi: Tu sola mi piaci.

Klaag niet, mijn ziel, maar lijd in stilte,
 en verzacht je bitterzoete leed met
 de zoete eer om slechts háár te beminnen
 aan wie ik zei: 'Alleen jou heb ik lief.'

Forse anchor fia chi sospirando dica,
 Tinto di dolce invidia: Assai sostenne
 Per bellissimo amor quest'al suo tempo.

Ooit zal iemand misschien verzuchten
 vol zoete jaloezie: 'wat verdroeg hij toch veel
 voor deze mooie liefde, in zijn dagen!'

Altri: O fortuna agli occhi miei nemica,
 Perché non la vid'io? perché non venne
 Ella più tardi, over io più per tempo?

Of een ander: 'O, wat is het lot mijn ogen
 vijandig, waarom zag ik haar nooit? Waarom
 werd ik niet eerder geboren, of zij later?'

CHE FARALLA, CHE DIRALLA

Che faralla, che diralla
 Quando la saperà che mi sia frà?
 E quante fiate
 Di farmi frate
 In sua presenza glie l'ho giurà
 Ma lei ridea
 E nol credea
 Che mi dovesse mai farmi frà
 Anzi ognor si lamentava
 Con dir che la bertigiava
 E pur mi son fatto frà!

Che faralla, che diralla
 Quando la saperà che mi sia frà?
 Quando ho ben visto
 Che far acquisto
 Di lei non posso, son fatto frà
 E fraticello
 Discalciarello
 Che così avea deliberà
 Dove, in una picciol cella
 Faccio vita poverella
 Observando castità

Che faralla, che diralla
 Quando la saperà che mi sia frà?
 So che colui
 Qual ambidui
 Del nostro amor privati n'ha
 Con sue ciancette
 E lusinghette
 Ch'io venga fora lui cercherà
 Ma se mai el me ghe acchiappa
 Che mi stracci questa cappa
 Che de vita io sia privà

Che faralla, che diralla
 Quando la saperà che mi sia frà?
 La poverella
 Senza favella
 La notte e 'l giorno se ne starà
 E scapiagliata
 Tutta affannata
 El strano caso lei piangerà
 Forsi poi ch'el suo pensiero
 In un qualche monastiero
 A la fin la condurrà.

Wat zal ze doen, wat zal ze zeggen,
 als ze ontdekt dat ik nu monnik ben?
 Al die keren
 dat ik haar bleef zweren
 dat ik monnik zou worden...
 Maar zij lachte,
 omdat ze nooit verwachtte
 dat ik echt monnik worden zou.
 Ze bleef maar klagen,
 dat ik haar niet moest plagen,
 maar toch ben ik nu monnik geworden!

Wat zal ze doen, wat zal ze zeggen,
 als ze hoort dat ik nu monnik ben?
 Toen ik eenmaal zag,
 dat ik haar nooit zou krijgen,
 ben ik maar monnik geworden.
 En nu, als monnik,
 heb ik zelfs geen schoenen,
 want zo stelde ik het me voor:
 dat ik in een kleine cel
 levend in armoede
 kuisheid zou betrachten.

Wat zal ze doen, wat zal ze zeggen,
 als ze hoort dat ik nu monnik ben?
 Ik weet dat die kerel
 die ons beiden
 van onze liefde heeft beroofd
 zal proberen, met zijn capriolen
 en mooie praatjes,
 om mij naar buiten te lokken.
 Als hij me ooit te pakken krijgt,
 moge mijn pijn dan scheuren,
 moge ik dan ter plekke het leven laten!

Wat zal ze doen, wat zal ze zeggen,
 als ze hoort dat ik nu monnik ben?
 Het arme meisje,
 met stomheid geslagen
 zal ze dag en nacht zitten te wachten.
 Haar haren in de war,
 helemaal overstuurd
 zal ze ons vreemde lot betreuren...
 En misschien zullen haar gedachten
 op een dag ook háár
 een klooster in voeren...

USCIRALLO O RESTERALLO

Uscirallo o resterallo
El mio ben? O che farà,
Poi che l'è frà?
Ahimè, s'el resta,
Di me più mesta,
Mai donna alcuna non sarà;
Ma se esce fora,
Io spero anchora
Che al primo amor ritornerà.
Lassa me, ch'el me giurava
De ciò far, ma non pensava:
Hor è pur la verità.

Uscirallo o resterallo
El mio ben? O che farà,
Poi che l'è frà?
S'io avesse visto
Che fin si tristo
Dovesse far, come fatto ha,
El poverello
D'ogni martello
Averia certo liberà.
Hor che voglio star donzella,
Meglio è farmi monicella,
Poi che lui s'è fatto frà.

Uscirallo o resterallo
El mio ben? O che farà,
Poi che l'è frà?
Misera fui
Cagion che lui
De panni tal vestito s'ha;
Chè mie zancette
E parolette
Non lo dovean tenir gabà.
Ma se impetro mai dal pappa
Che si stracci quella cappa,
Quest' error si menderà.

Uscirallo o resterallo
El mio ben? O che farà,
poi che l'è frà?

Zal hij gaan, of zal hij blijven,
mijn liefste? Oh, wat zal hij doen
nu hij monnik is?
Ach! Als hij blijft,
dan zal er op aarde
geen droeviger vrouw zijn dan ik.
Maar als hij gaat,
dan heb ik nog hoop dat
hij terugkeert naar zijn eerste liefde.
Ach, hij zwoer me dat hij dit zou doen,
maar ik geloofde 't niet:
en nu is het waarheid geworden.

Zal hij gaan, of zal hij blijven,
mijn liefste? Oh, wat zal hij doen,
nu hij monnik is?
Als ik had geweten
dat hij zó'n droevig einde
zou treffen als dit,
dan zou ik die arme stakker
zeker uit zijn lijden
hebben verlost.
Nu ik ongehuwd wil blijven,
is het maar beter non te worden,
aangezien hij monnik is.

Zal hij gaan, of zal hij blijven,
mijn liefste? Oh, wat zal hij doen,
nu hij monnik is?
Ellendige, ik was de reden
dat hij zich in een
monnikskleed heeft gehuld:
om niet langer door mijn lege beloftes
en zoete woordjes
in de maling te worden genomen.
Maar als ik van de paus gedaan krijg
dat hij zijn pij verscheurt,
dan zal die fout worden hersteld.

Zal hij gaan, of zal hij blijven,
mijn liefste? Oh, wat zal hij doen,
nu hij monnik is?

VERGENE BELLA*Tekst: Francesco Petrarca*

Vergene bella, che di sol vestita,
 Coronata di stelle, al sommo Sole
 Piacesti sì che 'n te sua luce ascose,
 Amor mi spinge a dir di te parole;
 Ma non so 'ncominciar senza tu' aita
 E di colui ch'amando in te si pose.
 Invoco lei che ben sempre rispose,
 Chi la chiamò con fede.
 Vergine, s'a mercede
 Misera estrema de le umane cose
 Già mai ti volse al mio priego t'inchina;
 Soccorri a la mia guerra,
 Ben ch'i' sia terra e tu del ciel regina.

Vergine, quante lagrime ho già sparte,
 Quante lusinghe e quanti prieghi indarno,
 Pur per mia pena e per mio grave danno!
 Da poi ch'io nacqui in su la riva d'Arno,
 Cercando or questa ed or quell'altra parte,
 Non è stata mia vita altro ch'affanno;
 Mortal bellezza, atti e parole m'hanno
 Ingombrata tutta l'alma.
 Vergine sacra ed alma,
 Non tardar, ch'io son forse
 a l'ultimo anno:
 I dì miei, più correnti che saetta,
 Fra miserie e peccati
 Sen son andati, e sol morte n'aspetta.

*Il dì s'appressa e non pote esser lunge,
 Sì corre il tempo e vola,
 Vergine unica e sola,
 E 'l cor or coscienza or morte punge:
 Raccomandami al tuo Figliuol, verace
 Omo e verace Dio,
 Ch'accolga 'l mio spirito ultimo in pace.*

Schone Maagd, gehuld in zonnestrallen,
 getooid met sterren, gij die de Hoogste Zon
 zozeer behaagde, dat Hij in u zijn licht verborg:
 Liefde spoort me aan u te bezingen,
 maar ik weet niet hoe te beginnen zonder
 uw hulp, en van Hem die in liefde in u is
 neergedaald. Ik roep haar aan die altijd
 antwoordt wie met geloof tot haar spreekt:
 O Maagd, als de diepe ellende
 van 't mensenras u ooit bewoog
 tot mededogen, verhoor dan toch mijn bede:
 verlicht mijn zielestrijd, al ben ik slechts stof,
 en u vorstin der hemelen.

Maagd, hoeveel tranen heb ik niet verspild,
 hoeveel gevele en vergeefse beden,
 enkel tot mijn ellende en grote schade!
 Sinds ik het licht zag aan de oevers van de
 Arno, mij nu eens hierheen begaf, dan weer
 daarheen, is mijn leven niets dan kwelling
 geweest; Sterfelijke schoonheid, daden en
 woorden namen heel mijn geest in beslag.
 Heilige, milde Maagd,
 wacht niet langer, misschien is dit al
 mijn laatste jaar:
 mijn dagen, nog sneller dan pijlen,
 zijn tussen ongeluk en zonde
 vervlogen, en mij wacht slechts de dood.

*De dag nadert en kan niet ver meer zijn,
 de tijd snelt voort en vliegt,
 enige, ware Maagd,
 en dood en geweten bedrukken het hart:
 Beveel mij aan bij uw Zoon, waarlijk
 Mens en waarlijk God,
 opdat Hij mijn laatste adem ontvangt in vrede*

Vertalingen: Marjolein van Zuylen